

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobci: a) M.C. , narozená ...
b) nezletilý N.C. , narozený ..., oba státní příslušnost Moldavská republika, oba bytem ...
oba zastoupeni: Mgr. Bc. Petra Březinová, advokátka, se sídlem U Divadla 483/4, 356 01 Sokolov,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 5.8.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.7.2019 č.j. OAM-606/ZA-ZA11-VL13-2019 o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobců advokátce Mgr. Petře Březinové se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8.592,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 1387353509/2700, VS: 42019 vedený u UniCredit Bank.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 5.8.2019 předanou k poštovní přepravě dne 6.8.2019 a soudu doručenou dne 7.8.2019 se žalobci domáhali přezkoumání napadeného rozhodnutí

žalovaného ze dne 22.7.2019 č.j. OAM-606/ZA-ZA11-VL13-2019, kterým byla jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**) zamítnuta. Žalobci napadené rozhodnutí označili za nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je dle nich soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit, je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tímto celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem České republiky (dále jen **ČR**), se zásadami a principy činnosti správních orgánů a své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a vyložil zákon chybně. Současně žalobci měli za to, že žalovaným použité informace nejsou aktuální. Správní orgán by měl při rozhodování o udělení či neudělení mezinárodní ochrany posoudit aktuální informace o zemích původu a je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Závěrem žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a na výzvu soudu doložili žalobci potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech.)*.

2. **Součástí žaloby učinili žalobci i žádost o ustanovení zástupce.** Usnesením ze dne 19.9.2019 č.j. 60Az 51/2019-24 jim byla ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Bc. Petra Březinová, se sídlem U Divadla 483/4, 356 01 Sokolov, která v zákonné lhůtě žalobu nedoplnila s tím, že ve 3 denní lhůtě stanovené soudem není schopna žalobu doplnit, jelikož ji prozatím žalobkyně nekontaktovala.
3. **Žalobci společně s žalobou také požádali o přiznání odkladného účinku** žalobě; jejich návrh byl odmítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 19.9.2019 č.j. 60Az 51/2019-24.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22.7.2019 č.j. OAM-606/ZA-ZA11-VL13-2019** byla žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 7.7.2019 podala žalobkyně jménem svým a svého nezletilého syna žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Následně dne 10.7.2019 poskytla údaje k podané žádosti a současně s ní byl proveden pohovor, z čehož mimo jiné vyplynulo, že žalobkyně je státním příslušníkem Moldavské republiky (dále jen **Moldavsko**), ale hlásí se k ukrajinské národnosti, stejně tak její dítě. Ke svému politickému přesvědčení uvedla, že v roce 2015 při převratu roznášela letáky podporující stranu Naše strana vůdce jménem R.U. a dodala, že členkou této strany ale nebyla, pouze jí fandila. Žalobkyně popsala průběh poslední cesty z vlasti do ČR tak, že nejprve jela v roce 2015 do Ruska, kde žila poslední čtyři roky a poté cestovala společně se synem dne 27.6.2019 letecky z Moskvy do Karlových Varů. Ke svým předchozím pobytům ve státech Evropské unie (dále jen **EU**) sdělila, že v roce 2015 byla za účelem turistiky v Bulharsku, její syn ve státech EU dříve nebyl. K tomu, zda měla dříve udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech, poté sdělila, že žádné neměla stejně jako její syn. O mezinárodní ochranu podle ní ona i její syn nyní žádají poprvé a to z důvodu nestability a nesvárů mezi Ruskem, Ukrajinou, Moldavskem a Podněsterskem; chce, aby její syn vyrůstal v klidu a aby se jej tyto problémy netýkaly; jiné důvody nemá. Ke svému zdravotnímu stavu sdělila, že je zdravá stejně jako její syn. Žalovaný uvedl, že s ohledem na věk nezletilý syn žalobkyně nebyl přímo vyslechnut, neboť kvalita takového sdělení by byla věkem dítěte zásadně ovlivněna. Proto správní

orgán od provedení pohovoru přímo s nezletilým synem v souladu s § 23 odst. 3 zákona o azylu upustil a vycházel z pohovoru provedeného s jeho zákonnou zástupkyní – matkou.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a jejího nezletilého dítěte je nestabilita a nešváry mezi Ruskem, Ukrajinou, Moldavskem a Podněsterskem, přičemž si žalobkyně přeje, aby její syn vyrůstal v klidu a aby se jej tyto problémy netýkaly.

Žalovaný odkázal na § 16 odst. 2 zákona o azylu a uvedl, že dle § 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen **prováděcí vyhláška**), ČR považuje Moldavsko za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V Moldavsku obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a jeho občané nebo osoby bez státního občanství ho neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. Moldavsko rovněž ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.

Správní orgán shledal na základě informací založených ve spisovém materiálu o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku a na základě výpovědi žalobkyně, že v případě žalobkyně a jejího nezletilého dítěte lze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobkyně přitom neprokázala, že v jejím případě nebo v případě jejího nezletilého dítěte nelze Moldavsko za takovou zemi považovat, má tedy v případě jakýchkoliv problémů v zemi jejího původu možnost využít ochrany kompetentních orgánů vlasti. Žalovaný dospěl k závěru, že došlo k naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a jejího nezletilého dítěte zamítl jako zjevně nedůvodnou.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 15.10.2019** mimo jiné neshledal oprávněnost obecných žalobních námitek uvedených žalobci a současně neučinil závěr, že by tyto prokazovaly nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Plně odkázal na písemnosti založené ve správním spisu a na napadené rozhodnutí, když postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. V daném případě byl spolehlivě zjištěn skutečný stav věci a bylo přihlédnuto ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a současně je napadené rozhodnutí plně přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. Z tohoto pohledu považuje uplatněné žalobní námitky, zejména stran nesprávné aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu, neaktuálních informačních zdrojů, tedy stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu a právního posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu s ohledem na jejich výpovědi v průběhu správního řízení, za liché. Žalovaný trval na tom, že se žádostí žalobců odpovědně zabýval a posoudil ji řádným procesním způsobem v rozsahu odpovídajícímu aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy ve vazbě na skutečnost, že ČR považuje Moldavsko za bezpečnou zemi původu dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a žalobci neprokázali, že v jejich případě Moldavsko vůči nim nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Z průběhu správního řízení a ostatně i z podané žaloby je zcela evidentní, že žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalobci snaží řešit svoji osobní situaci, kdy nesouhlasí s obecnou situací v zemi původu a vůči sobě ji považují za nestabilní a přejí si, aby se problémy v zemi (zejména nesváry Moldavska s Ruskem, Ukrajinou a Podněstřím) jich netýkali, zejména aby nezletilý žalobce vyrůstal v klidu. Žalovaný správní orgán se v žalobou napadeném rozhodnutí s

těmito důvody dostatečně a v souladu s právem vypořádal na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.7.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 15.10.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 22.7.2019 žalobcům předáno dne 25.7.2019.
7. **Podáním ze dne 5.11.2019** zástupkyně žalobců sdělila soudu, že žalobci nesouhlasí, aby soud rozhod bez jednání a přejí si být přítomni projednávání věci.
8. **Ústního jednání konaného dne 12.12.2019** se zúčastnila žalobkyně a), zástupkyně žalobců a zástupkyně žalovaného. K dotazům žalobkyně uvedla, že do ČR přijela na turistické vízum, má zde kamarády, původně měla problémy v Moldavsku a poté i v Rusku zejména v roce 2019, protože se zúčastnila tamějších mítinků; myslela si, že když přijede do ČR, že tady bude moci bez problémů zůstat a neměla informace o tom, že si zde může požádat o pobyt podle zákona o pobytu cizinců, v současné době už je lépe informovaná; jde jí i o to, že její syn zde má mít 23.1.2020 očkování a ráda by, aby tady ještě v tu dobu mohli být.
Zástupkyně žalobců odkázala na písemné vyhotovení žaloby v plném rozsahu a závěrem mimo jiné uvedla, že ČR sice považuje Moldavskou zemi za bezpečnou, avšak to ještě neznamená, že pokud se o něčem veřejně nepíše, že se to neděje. Již před správním orgánem žalobkyně uvedla, že roznášela letáky podporující politickou stranu R.U., vystupovala na veřejných mítincích a tímto splňuje ustanovení § 12 zákona o azylu. Závěrem navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
Zástupkyně žalovaného konstatovala, že žalobkyně v poskytnutí údajů v žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že členkou strany R.U. nebyla, pouze jim fandila; závěrem bylo navrženo zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost a náhrada nákladů řízení nebyla požadována.
9. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Podanou žalobou se žalobci domáhali z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.7.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
11. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu „Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
12. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu „Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní

ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

13. Dle **§ 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu** „Pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,

1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,

2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouští z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,

3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a

4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.“

14. Podle **§ 2 bod 15. prováděcí vyhlášky** se Moldavsko, s výjimkou Podněstří, považuje za bezpečnou zemi původu.

15. Předně krajský soud konstatuje, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.). Výrok v dané věci o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 správního řádu). Jak vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, jako podklady pro rozhodnutí a hodnocení důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany blíže popsanych v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále k pohovoru o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10.7.2019, byly aplikovány žalovaným v potřebném a dostatečném rozsahu příslušné konkrétní podklady, které byly dostatečnou oporou pro zmíněný výrok žalovaného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedené vychází především z toho, že Moldavsko je považováno za bezpečnou zemi původu, na což navazuje posouzení dle ust. § 16 odst. 2 a 3 zákona o azylu. Tyto okolnosti žalovaný v rozhodnutí výslovně zmínil.

16. Shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tu se obecně považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu – specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy, že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází, což však žalobci neprokázali.

17. Ve vztahu k námitce k povinnosti zjistit dostatečně skutkový stav lze opakovaně odkázat na výslovné znění § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle něhož se předem vybrané země původu považují za bezpečné, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze (srov. např. také usnesení ze dne 14.3.2014 č.j. 5 Azs 23/2013-19). NSS v této souvislosti již dříve konstatoval, že „*označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu*“ (rozsudek ze dne 30.9.2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70). Moldavsko je podle § 2 bod 15. prováděcí vyhlášky na seznamu zemí, které ČR považuje za bezpečné. Bylo proto na žalobkyni, aby prokázala, že v jejím případě tato domněnka neplatí. Navíc nelze přehlédnout skutečnost, že sama žalobkyně uvedla, že v roce 2015 odjela do Ruska, kde žila až do odjezdu do ČR, kam se dne 27.6.2019 přepravila letecky z Moskvy do Karlových Varů se synem, který se narodil 6.3.2018.
18. Žalovaný byl proto v dané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobkyně a jejího nezletilého syna s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že Moldavsko lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že i prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 15., byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Moldavska, jako země původu. I přesto je však součástí správního spisu zpráva Ministerstva vnitra „Hodnocení Moldavsko jako bezpečné země původu“ ke stavu z června 2019. Žalovaný tedy splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobkyně a její nezletilé dítě nejsou osobami, jež by pocházely ze států, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, u nichž by bylo dále třeba zkoumat i další podmínky osvědčující či naopak vyvracející závěry o (ne)poskytnutí mezinárodní ochrany. Současně soud považuje žalovaným použité informace o zemi původu za dostatečně objektivní i aktuální, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 22.7.2019 a zpráva Ministerstva vnitra o hodnocení Moldavska je datována k červnu 2019.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, ten však žádné náklady řízení nepožadoval, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
21. Žalobcům byla pravomocným usnesením ze dne 25.9.2019 č.j. 60Az 51/2019-24 ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Bc. Petra Březinová, v takovém případě platí odměna za zastupování a hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.).
22. V souladu s vyúčtováním ze dne 13.12.2019 byla přiznána ustanovené zástupkyni odměna za zastupování za 2 úkony právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, účast při jednání před zdejším soudem dne 12.12.2019) a 2 paušální částky á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen **advokátní tarif**). Dále byla přiznána náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem Hyundai Santa Fe, registrační značka ..., ze Sokolova do Plzně a zpět za účelem účasti při jednání – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník*

práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákoník práce**) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 333/2018 Sb.) po zaokrouhlení celkem činí 1.192,- Kč (tj. 180 km x 4,1 Kč/km; 7,5 l/100km x 33,60 Kč/l x 1,8). Náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce 6 půlhodin, celkem činí 600,- Kč. Zástupkyně žalobců není plátcem daně z přidané hodnoty, proto celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.592,- Kč a tato částka bude vyplacena jmenované advokátce na účet č. 1387353509/2700, VS 42019, z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 12. prosince 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně